

[Mimi Jakobsen]

malt ikke i forlig eller i samarbejdsaftaler, og man lærer jo herinde, at hvis man ikke er med i forlig, er der ikke et øje, der interesserer sig for, hvad man mener om sagen. Fremskridtspartiet burde være mestre i den iagttagelse, og ikke desto mindre er det lige præcis den rolle, vi nu risikerer at Danmark skal spille. Hvem i alverden interesserer sig for os, hvis vi ikke er med dér, hvor det tæller? Det er den ene grund til min frygt.

Den anden er, at der gradvis vil blive dannet en indre kreds i, man kan så kalde det EF, eller hvad man vil kalde det, men en indre kreds af måske 6 eller 8 lande, der siger: Nu kører vi, og så kan de andre få sådan lidt EFTA-lignende ordninger, med eller uden landbrug, med eller uden fiskeri osv. Jeg kan ikke dokumentere, at det vil ske, siger jeg med det samme til hr. Holger K. Nielsen, der kigger opmærksomt på mig – tak for det – men nu, da der er stemt, vil jeg gerne give udtryk for, hvad min frygt er. Min frygt er, at alle vil hytte deres, og det kan umuligt og aldrig nogen sinde være i Danmarks interesse, og det er derfor, jeg for en gangs skyld er så bekymret, hvilket egentlig er mod min natur.

Vi har også hjemlige problemer, vi skal tage fat på i næste folketingssamling, og lad mig så bruge den sidste del af min taletid til at tage mig lidt af det.

Naturligvis skal vi videre, naturligvis betyder bedrøvelsen, skuffelsen og frustrationen over nej et ikke, at man så vil finde, at CD sætter sig ned, slår opgivende ud med hænderne og siger: Så nytter det hele ikke noget! Men det er klart, at det her i et eller andet omfang også kommer til at påvirke det, vi indenrigspolitisk skal foretage os, så meget hænger tingene trods alt sammen.

Vi kan nu vente adskillige udspil på store områder. Zeuthenudvalget må jeg sige, uden at jeg skal tage forskud på glæderne, at vi nok venter os særlig meget af for så vidt angår den nye aktivitetsdel og noget mindre af finansieringsdelen. På den anden side kan Zeuthenudvalget måske virkelig overbevise os om, at der er fornuft i en omlægning. Jeg tvivler stadig på argumenterne, men lad os høre dem, det kunne jo være, man havde fundet på nogle nye. Der er ikke nogle af dem, vi har hørt endnu, der har overbevist os om, at der er rimelig fornuft i at omlægge hele dette system, men lad os da se det.

Bl.a. er jeg utrolig spændt på, hvordan regnestykket skal gå op, for man kan i hvert fald sige én ting, og det er, at nej et den 2. juni ikke ubetinget giver den bedste motivation til at belaste erhvervslivets konkurrenceevne med de 6, 7 eller 8 mia. kr., som en øget medfinansiering af dagpengene ville betyde. Det er vel ikke ligefrem den invitation, vi udsender i øjeblikket, og vil man friholde, hvad jeg kan have stor sympati for, erhvervslivet i disse svære år osv. – det hedder det jo altid, men det gør det ikke mindre efter 2. juni – er der vel formodentlig ikke penge til at give skattelettelser, der kan opveje de merudgifter, folk får. Det vil så igen, frygter jeg, betyde, at Olsen Lønmodtager ikke viser løntilbageholdenhed – for så kunne vi få arbejdsløsheden ned, og på længere sigt kunne vi få nedsat kontingentet med 37 kr. – nej, Olsen vil sige til Larsen Arbejdsgiver: »Larsen Arbejdsgiver, nu har jeg et behov for at få dækket de her udgifter.« Det er hele den tankegang, som jeg er bekymret over, men lad os se det, og CD har i hvert fald ingen ideologiske problemer med det. Jeg kan bare sige, at det må vise sig, om der er virkelig tungtvejende og gode, fornuftige grunde til at lægge det om, for ellers skulle pokker tage hele . . ., undskyld, det hedder det ikke, det hedder: Så skal vi da ikke gøre sådan noget.

Vedrørende skattereformen må jeg så igen sige tak til Socialdemokratiet for tilkendegivelsen om rentefradraget. Det er klart, at det i hvert fald i vores ører har meget lidt mening at tale om store skattereformer, før vi har fundet en løsning på det problem, og jeg deler helt hr. Lykketofts vurdering af, at det er de ganske almindelige indkomsters boliger, vi her taler om. De har ikke en glæde af lempelsen af marginalskatterne, som kan opveje de merudgifter, de får, og det er derfor, at CD også interesserer sig for den meget store gruppe af boligejere, som kan komme ganske alvorligt i klemme, og da de ikke sidder i for lystige omstændigheder i forvejen, tror jeg nok, at man skal være yderst påpasselig. Jeg takker for tilkendegivelsen af, at Socialdemokratiet deler det synspunkt eller har det selv.

Socialkommissionen glæder vi os også til at arbejde med. Jeg synes, at der efter det, vi indtil nu har hørt, er meget i forslagene, der lyder lovende. Jeg kan sige, at CD selv i løbet af sommeren vil begynde at tænke lidt højere,